

Παρέμβαση στο 12ο Δικηγορικό Συνέδριο

(άρθρο από το περιοδικό της Ένωσης Ασκούμενων και Νέων Δικηγόρων «δια ταύτα», Οκτώβριος 1992)

Παρέμβαση στο 12ο Δικηγορικό Συνέδριο

Η ΕΝΩΣΗ είχε ενεργό παρέμβαση στο 12ο Συνέδριο, με εισήγηση που έγινε από τον Κώστα Παπαδάκη για το θέμα της άσκησης, στην οποία παρουσιάζουμε σε ευρεία περίληψη.

Η δικηγορία έχει απομείνει το μόνο επάγγελμα, στο οποίο επιβιώνει θεσμοποιημένο στάδιο μαθητείας, που αν μη τι άλλο επιβαρύνει χρονικά την ένταξη από επάγγελμα, χωρίς ταυτόχρονα να εξασφαλίζει εργασιακά δικαιώματα ή οικονομική αποζημίωση. Λόγοι σχετικοί περισσότερο προς την ανάσχεση του μεγάλου αριθμού των Δικηγόρων και λιγότερο προς την ανάγκη επαγγελματικής εκπαίδευσης (η οποία άλλωστε ουδέποτε υπηρετήθηκε από την άσκηση) επέβαλαν την καθιέρωσή της με το ν. 1017/1917, ο οποίος στη συνέχεια τροποποιήθηκε με τον ν. 4960/1931 και αργότερα με το ν.δ. 3026/54, τον ισχύοντα δηλαδή Κώδικα περί Δικηγόρων.

Δεν είναι τυχαίο ύστερα από όλα αυτά, ότι τελικά η άσκηση αφέθηκε στην τύχη της και εκφυλίστηκε στο σημερινό της κατάντημα που συνίσταται στην αναγκαστική παρέλευση μιας από κάθε άποψη χαμένης διετίας (διότι συμπληρώνεται διετία μέχρι τη λήψη της άδειας), Η όποια πρακτική της χρησιμότητα αφορά κυρίως τους Δικηγόρους, οι οποίοι μέσω της άσκησης ανευρίσκουν τριτοκοσμικά αμειβόμενο υπαλληλικό δυναμικό για την εξυπηρέτηση πρακτικών αναγκών του γραφείου τους.

Είναι λοιπόν αυτονόητο ότι το σημερινό αναχρονιστικό, αντικοινωνικό και επαγγελματικά άχρηστο καθεστώς της άσκησης πρέπει να καταργηθεί. Η αναζήτηση της διάδοχης κατάστασης θα πρέπει να υπακούει στην εξυπηρέτηση της επαγγελματικής ένταξης στο επάγγελμα του καθενός και δεν θα αντιμετωπίζεται ως μέσο ανάσχεσης του Δικηγορικού Πληθωρισμού (η οποία επιτέλους είναι δυνατό να επιδιωχθεί με προσφορότερους και κοινωνικά δίκαιους τρόπους στους οποίους θα αναφερθώ παρακάτω).

Η άσκηση, με την έννοια της πρακτικής εκπαίδευσης, πρέπει να ενταχθεί κατά κύριο λόγο στις πανεπιστημιακές σπουδές με άξονα τη σύνδεση θεωρίας και πράξης. Κάθε περαιτέρω πρόταση είναι συζητήσιμη εφόσον υλοποιεί τα παρακάτω:

-Απεμπλοκή του ασκούμενου από την οικονομική και επαγγελματική του εξάρτηση από τον Δικηγόρο που ασκείται.

-Αναγνώριση εργασιακών δικαιωμάτων και δυνατότητα άμεσης απασχόλησης στον πτυχιούχο της Νομικής ανεξάρτητα από την οικονομική του δυνατότητα ή τον βαθμό πτυχίου.

Κυρίαρχο ζήτημα είναι η ένταξη της στις νομικές σπουδές. Άρα οι συναρμόδιοι φορείς δεν εξαντλούνται στους Δικηγορικούς Συλλόγους αλλά περιλαμβάνουν Πανεπιστημιακά Ιδρύματα, Υπουργεία κ.λπ.

Στο μεταξύ υφίσταται ανάγκη να ληφθούν μέτρα για τους ασκούμενους όπως:

-Υιοθέτηση από το Συνέδριο και στη συνέχεια νομοθετική θέσπιση ελαχίστου ορίου μηνιαίας αντιμισθίας δρχ. 60.000 (σύμφωνα με την από 25.2.1992 απόφαση του Δ.Σ. του Δ.Σ.Α.) για τον ασκούμενο που παρέχει πράγματι υπηρεσίες στον Δικηγόρο που ασκείται. Το όριο αυτό αναπροσαρμόζεται ετήσια με απόφαση της Ολομέλειας των Προέδρων μετά από σχετική νομοθετική εξουσιοδότηση.

-Δυνατότητα αυτόνομης παράστασης των ασκουμένων και στα Ειρηνοδικεία, καθώς και όπου δεν είναι υποχρεωτική η παράσταση Δικηγόρου (π.χ. εργατικά).

-Δυνατότητα παράστασης στα πρωτοβάθμια δικαστήρια με εξουσιοδότηση του Δικηγόρου στον οποίο ασκούνται,

Κινούμενο σε αναχρονιστικές και συντεχνιακές κατευθύνσεις το σχέδιο Κώδικα περί Δικηγόρων που συντάχθηκε από τον Δικηγορικό Σύλλογο Πατρών αντιμετωπίζει με αυθαίρετα διοικητικά μέτρα την άσκηση και χωρίς να προσθέτει κάτι θετικό ως εκπαιδευτικό θεσμό, τη χρησιμοποιεί ως μέσο περιορισμού της ένταξης στη Δικηγορία (βλ. ιδίως την καθιέρωση «NUMERUS CLAUSUS», τη μείωση ορίου ηλικίας στα 30, την υποχρεωτική παρακολούθηση σεμιναρίων και σε περίπτωση παράλειψης την παράταση της άσκησης ως ποινή, το ασυμβίβαστο στρατιωτικής θητείας και άσκησης, το ρητό αποκλεισμό της οικονομικής κατοχύρωσης, τη δημιουργία επιτροπής εξετάσεων αποτελούμενης κατά πλειοψηφία από δικαστικούς σε μια χρονική περίοδο που η απεξάρτηση των Δικηγόρων από τους Δικαστικούς βρίσκεται στο επίκεντρο της απεργιακής τους κινητοποίησης.

Τυχόν ψήφισή του από το Συνέδριο θα δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα από όσα επιχειρεί να λύσει.

Είναι συνεπώς αναγκαίο, αντί της υιοθέτησης του νομοσχεδίου αυτού, αφενός να αποφασιστούν προσωρινά τα μέτρα που προανέφερα και αφετέρου να δημιουργηθεί μια επιτροπή με συμμετοχή και των Συλλόγων ασκουμένων για να επεξεργαστεί μια συνολική ρύθμιση της άσκησης.

Όσο για τον υπερπληθωρισμό. Δεν λείπουν τρόποι για την αντιμετώπιση του:

-Θέσπιση ορίου εξόδου από τη Δικηγορία με συνταξιοδότηση.

-Αναστολή Δικηγορίας Βουλευτών, Καθηγητών ΑΕΙ κ.λπ.

-Άλλα μέτρα για την αντιμετώπιση της άνισης κατανομής της Δικηγορικής ύλης.